

cerea jocului de echipă, păstrându-și interpretarea la un nivel înalt. Nimic din nevoia căutării adevărului nu s-a estompat în jocul plin de inteligență al lui Dinu Manolache, un Mușă cît se poate de veridic, căruia îi răspund la unison Jean Lorin Florescu, Gheorghe Visu, Rodica Negrea, Vistrian Roman, Sorin Medeleni, Li-ana Ceterchi, ca și cei patru buni figuranți, studenți.

Semnalăm totodată schimbările survenite în distribuție: Doina Tamaș, convingătoare, în rolul speriatei pînă la ridicol tovarășe Țințu, și Eugen Cristian Motriuc, într-un Mirțu masiv și mereu agitat.

O notă bună i se cuvine regizorului Cristian Hadjiculea, autorul acestui spectacol modern, deschis, incisiv, de o spontaneitate bine elaborată, spectacol ce-și păstrează virulența, transformînd publicul în personaj principal.

M. S.

... 78

KARAMAZOVII

de Horia Lovinescu
și Dan Micu
după Dostoievski

Teatrul „Nottara“

1 aprilie 1983

Montarea face parte din categoria acelor care cîștigă cu trecerea timpului, căroră „vîrstă“ le prieste. Soliditatea construcției regizorale, fermitatea desenului scenic, profesionalismul desăvîrșit al celor care stau la pupitrul de comandă a muzicii, a luminii, „tehnicitatea“ impecabilă a mecanismului complicat ce-l reprezintă înscenarea lumii de fapte,

atitudinii și gânduri „karamazoviene“ — întreaga structură scenică respiră adînc prin bogăția jocului actoricesc. Joc care, la a 78-a reprezentație, este la fel de spectaculos, de strălucitor, de extravertit, în clarobscur tragic și burlesc, ca la început, dar cu un plus de profunzime și de finețe în scenele de ansamblu și cu o imperceptibilă notă de melancolie și distanțare afectuoasă față de evenimente. Spectacol de echipă cu mari, reputați soliști, care nu se dezminț și posedă secretul (și arta) de a părea mereu inspirați, spontani, nealterați de uzura timpului sau a rutinei. În această familie de spirite, emanînd o inconfundabilă atmosferă, despre care s-a vorbit ca despre o componentă principală a reprezentației, Catrinel Paraschivescu, a doua interpretă a Katerinei Ivanovna, s-a integrat firesc, excelînd în latura turbure, duplicitară a personajului; lucirea fulgurantă de jonic triumf în priviri, în clipa tristei sale delațiuni, și durerea ce-i descompune simultan trăsăturile, certifică dreptul eroinei de a intra în cerul infernal al Karamazovilor.

Mira IOSIF

... 100

PINOCCHIO

de Carlo Collodi
Teatrul „Ion Creangă“

12 iunie 1983

„Eu sînt Pinocchio cel norocos“ — cîntă cu aplomb Alexandrina Halic. Copiii, care urmăresc, cu naturala curiozitate a vîrstei, dar și cu recent dobîndita înțelepciune a spectatorului, aventurile păpușii de lemn ce trebuie să treacă prin grele încercări ca să dobîndească fericirea — adică să de-

vină om, ființă simțitoare, și nu doar o bucată de lemn cioplit, dotată cu harul vorbirii — stau cu sufletul la gură. Veselele și coloratele tablouri imaginatice și realizate de regizorul Cornel Todea, împreună cu scenograful Dumitru Georgescu și cu trupa — de astă dată, cuvîntul poate fi folosit în îndreptățire — Teatrului „Ion Creangă“ alcătuiesc un spectacol din care copiii învață nu doar să fie ascultători și cumînți, ci și alfabetul artei teatrului: noi ne facem că sîntem case și pomi, sau țirgoveți și circari, sau păsări și marionete, iar voi ne credeți și vă jucați cu noi — pentru că nici un joc nu se poate desfășura decît dacă ambele părți acceptă aceleași reguli. Prin acest spectacol, teatrul îi învață pe copii, într-un mod plăcut, apelînd la imaginația și la inteligența lor, să ordoneze iluzia, să participe la aventura scenică.

O jucărie bine gîndită este întotdeauna mai mult decît un prilej de joacă. Cîntecul (muzica: Corneliu Cezar) și mișcarea (Sergiu Anghel), minuția cu care acțiunile secundare sprijină firul central al poveștii contribuie la întreținerea aceluia farmec caracteristic, în ochii spectatorului matur, oricărui spectacol bun, dar care poate suscita celor mici interesul „de-o viață“ pentru miracolul artei scenice.

După o sută de reprezentații, *Pinocchio* continuă să aibă noroc. Norocul de a fi interpretat cu prosepțime și ingeniozitate — la limita dintre real și poveste — de Alexandrina Halic, norocul de a fi însoțit, în peripețiile sale, de devotamentul întregii trupe, din care se detașează, prin precizia desenului, prin ironia compoziției, Sibylla Oarcea, Florina Luican, Dumitru Anghel, Mișu Andriescu și Boris Petroff.

Magdalena BOIANGIU